

Arrest

nr. 186 509 van 8 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 26 mei 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 16 januari 2017 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.05.2016 werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert ruime tijd in België te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 11.05.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (hij tal van sociale bindingen heeft opgebouwd, lokale verankeringen, werkbereid is, de Nederlandse taal leert) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL.: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende, de toegang Tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwildering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(..)

Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals Gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997,,29).

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering- van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het- is derhalve een-vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen' niet enkel formeel .3»' gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het langdurig verblijf van verzoeker in België, welke op zich niet wordt betwist of weerlegd, onmogelijk kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, aangezien verzoeker zelf verantwoordelijk zou zijn voor deze situatie, hij zich in illegaal verblijf zou hebben genesteld en hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten welk hem werd betekend op 11 mei 2016:

"Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert ruime tijd in België te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 11.05.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. "

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris staat het illegaal karakter van het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied er aldus aan in de weg dat de lange duur van zijn verblijf als buitengewone omstandigheid in overweging zou kunnen worden genomen.

Nochtans kan nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds legaal diende te verblijven of een bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen opdat zijn aanvraag ontvankelijk zou kunnen zijn, minstens opdat de lange duur van het verblijf in overweging zou kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheid.

In de bestreden beslissing wordt nochtans deze stelling door de gemachtigde van de Staatssecretaris gehanteerd en wel op dwingende wijze.

Zeer duidelijk stelt de bestreden beslissing: •

"De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. "

(onderlijning toegevoegd)

Verzoeker wijst erop dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie steeds vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State nr. 226.401 dd. 12 februari 2014, waarin de Raad van State overwoog:

"(...) Al gaat niet aan elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet eert onafgebroken periode van illegaal verblijf vooraf de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt terecht dat dergelijke aanvraag in de regel wordt gedaan door vreemdelingen die op illegale wijze irr het Rijk-verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes zodat het in de aanvankelijk bestreden beslissing gebruikte motief voor alle aanvragen kan worden gebruikt. (...)"

Door in casu de lange verblijfsduur van verzoeker op het Belgisch grondgebied niet te betwisten, doch te oordelen dat deze onmogelijk aanvaard kan worden om de enkele reden dat dit verblijf illegaal was, verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten niet opvolgde en hij dus zelf voor zijn situatie verantwoordelijk zou zijn, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris op dwingende wijze voorwaarden toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt de bestreden beslissing niet correct en afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, minstens de materiële motiveringsplicht gezien in het licht van deze wetbepaling.

Tweede onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de gewone procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoeker, die hij eveneens uitdrukkelijk aanvoerde als buitengewone omstandigheid, niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen dus uitsluitend tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de onontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van verblijfsduur of integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Integendeel somt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De verblijfsduur en integratie zijn niet in dit lijstje opgenomen, zodat het duidelijk is dat de wetgever deze elementen niet a priori als mogelijke buitengewone omstandigheden heeft willen uitsluiten. -

Door derhalve verzoekers verblijf in België, zijn integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Ondertussen heeft verzoeker zich in België gevestigd en is hij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen. Verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders gaan vestigen, precies omdat hij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Ingevolge deze elementen schendt -de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verwerende partij op een duidelijke wijze motiveert aangaande de door verzoekende partij aangehaalde omstandigheden die naar haar oordeel buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarmee voldoet de verwerende partij aan haar formele motiveringsplicht ter zake. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het middel verder wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]"

2.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.6. Met haar theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht toont verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij voormeld begrip in concreto heeft toegepast op een wijze die onverenigbaar is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of dat voormelde beginselen van behoorlijk bestuur daadwerkelijk werden geschonden door de bestreden beslissing.

2.7. De bestreden beslissing stelt *“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert ruime tijd in België te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 11.05.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”*

Verzoekende partij probeert tevergeefs voor te houden dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden heeft door de voormelde passage. De verwerende partij doet met de betrokken passage niet meer dan antwoorden op het argument van verzoekende partij dat haar langdurig verblijf in België een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad kan dit antwoord dat verzoekende partij tevergeefs probeert te verenigen tot *“De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie,”* niet kennelijk onredelijk achten. Verzoekende partij kan deze passage ook niet meer laten zeggen dan wat ze zegt. Uit de betrokken passage kan met name niet worden afgeleid dat de verwerende partij vereist dat elke vreemdeling die een aanvraag om verblijfsmachtiging indient op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tevoren een legaal verblijf moet hebben gekend of een bevel om het grondgebied te verlaten moet hebben opgevolgd opdat zijn aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard. Verzoekende partij kan ook niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad van State dat betrekking heeft op een beslissing waarbij een aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond werd verklaard, wat niet verzoekers geval is.

De Raad benadrukt daarbij nogmaals dat de elementen inzake de onontvankelijkheid van de aanvraag geenszins mogen verward worden met de elementen inzake de gegrondheid van de aanvraag. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat haar verblijf, of dit nu enige tijd legaal is geweest of altijd illegaal is geweest, in België een hinderpaal vormt voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om erop te wijzen dat het verblijf van verzoekende partij niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid die verhindert dat de aanvraag in het herkomstland geschiedt.

Het eerste onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

2.8. De bestreden beslissing stelt voorts: *“De overige aangehaalde elementen (hij tal van sociale bindingen heeft opgebouwd, lokale verankeringen, werkbereid is, de Nederlandse taal leert) verantwoordelijk niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift niet overgaat tot het *“zondermeer af[...]wijzen als irrelevant”* van de door haar aangehaalde elementen inzake haar verblijf en integratie. De door de verwerende partij gedane beoordeling is bovendien deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld*

betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Derhalve drong zich geen verder onderzoek van deze elementen op. Verzoekende partij toont met haar theoretisch betoog inzake het begrip buitengewone omstandigheden niet aan waarom precies in haar geval er anders moest worden over geoordeeld.

2.9. Het feit dat in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als bewijs van buitengewone omstandigheden, impliceert niet dat verweerder een voorwaarde aan de wet zou toevoegen wanneer hij van oordeel is dat elementen – die niet werden opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet – niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België kan worden ingediend en dus niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Hier anders over oordelen, zou betekenen dat verweerder alle aangehaalde elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet dient te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, wat geen steun vindt in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet betreffen omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit een lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de hierin opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingeroepen – geen uitstaans hebben met omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, doch er veeleer op zijn gericht bepaalde elementen die reeds aan een onderzoek zijn onderworpen – of hadden kunnen zijn onderworpen indien zij tijdig werden opgeworpen – niet nogmaals te moeten onderzoeken. Deze lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet vindt tevens steun in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin als volgt werd gesteld: *“Verder is het ook de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden. Het gaat hierbij om elementen die aangehaald werden in het kader van de behandeling van een asielaanvraag om bescherming te krijgen op grond van de Conventie van Genève, of om de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen en die verworpen werden. Uiteraard spreekt het voor zich dat elementen die aangehaald werden in het kader van een asielaanvraag, maar wijzen op een zekere band met België of die niet weerhouden werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève of aan de criteria die voorzien zijn met betrekking tot de subsidiaire bescherming, eventueel wel weerhouden kunnen worden in het kader van een behandeling van een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 9bis, nieuw van de wet. Hetzelfde geldt voor elementen waarover de asielinstanties niet bevoegd zijn te oordelen: een vreemdeling die ernstig ziek is, kan dan wel beantwoorden aan de criteria voorzien in het kader van subsidiaire bescherming, maar zijn asielaanvraag zal verworpen worden door de asielinstanties, aangezien de toepassing van artikel 9ter niet behoort tot hun bevoegdheidspakket. Verder zullen geen elementen weerhouden worden die reeds bekend waren op het ogenblik van de indiening van een asielaanvraag, maar die men om één of ander reden niet heeft ingeroepen.”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33-34). De interpretatie die verzoekende partij geeft aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vindt derhalve geen steun in de bewoordingen van deze wetsbepaling noch blijkt dat deze in lijn ligt met de bedoeling van de wetgever zoals deze blijkt uit de hierboven weergegeven passage van de memorie van toelichting.

2.10. In zoverre verzoekende partij herhaalt dat zij goed geïntegreerd is en hier duurzaam lokaal verankerd is, doet zij aldus met dergelijk betoog geen afbreuk aan de pertinente motieven terzake in de bestreden beslissing.

2.11. Waar verzoekende partij voorts stelt dat zij geen contacten meer heeft in het herkomstland, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat: *“Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.”* Verzoekende partij herhaalt slechts hetgeen zij in haar aanvraag heeft aangehaald, maar dit volstaat uiteraard niet om de motieven van de

bestreden beslissing te ontkrachten of kennelijk onredelijk te doen bevinden. Het komt verzoekende partij immers toe deze motieven met concrete argumenten te weerleggen, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

2.12. Waar verzoekende partij meent dat van haar niet verwacht kan worden dat zij alles in België achterlaat, kan zij evenmin overtuigen om de motieven van de bestreden beslissing te ontdoen van kennelijke redelijkheid. De loutere overtuiging van verzoekende partij dat van haar niet kan verwacht worden dat zij terugkeert, volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Bovendien ziet de Raad niet in hoe het loutere feit dat zij moet terugkeren naar het herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen zou betekenen dat zij alle bindingen met België moet doorknippen en de moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen.

2.13. Het tweede onderdeel van het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.14. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER